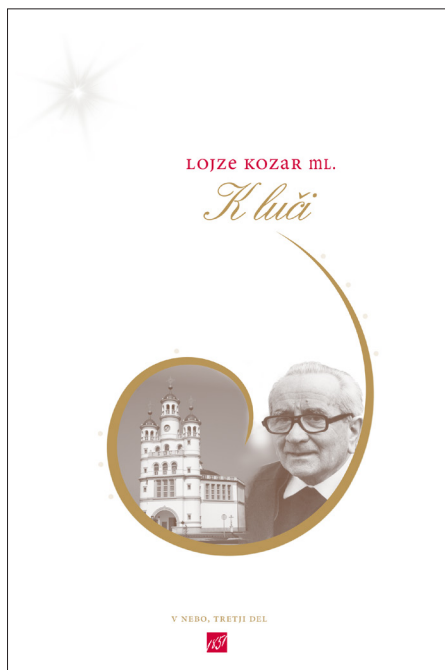

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

LOJZE KOZAR ML.: K LUČI

Podatki o knjigi

- Naslov: K luči
- Avtor: Lojze Kozar ml.
- Urednica: dr. Cvetka Rezar Mlakar
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavih
- Število strani: 208
- ISBN: 978-961-278-615-1
- Cena: 18 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2022

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Božji služabnik neuničljivega upanja

Knjiga K luči je tretji del biografske trilogije V nebo (ob Srebrnem dečku in Zlatem pastirju) in pripoveduje o dogajanju po smrti Božjega služabnika Alojzija Kozarja, ki je s svojim duhovniškim in kulturnim delom zaznamoval najprej Odrance, nato slovensko Cerkev, pa tudi širši slovenski kulturni prostor. Zapisi odsevajo prepričanje ljudi o njegovi svetosti in njihova prizadevanja, da bi jo prepoznala tudi Cerkev.

Odranska cerkev ima v notranjosti osem stebrov in ob njih osem nevidnih stebrov, žrtev nesreče pri gradnji cerkve. Ima pa še osrednji nevidni steber, ki se pne najvišje. To je steber s tremi loki, ki se imenuje Božji služabnik Alojzij Kozar.

On je vedel, da je pri Bogu doma. Vedel je, da mora iti v nebo. V to smer je hodil že kot otrok in mladenič, že kot *Srebrni deček*. Še bolj zavzeto je hodil v nebo kot duhovnik, župnik v Odrancih, kot *Zlati pastir*. Dogajanje po njegovi smrti ali *K luči* govori o prepričanju ljudi, da je v nebo tudi vstopil, da je prišel k Luči, da je ves obsijan z Lučjo.

Tudi tri dela: *Srebrni deček*, *Zlati pastir* in *K luči* s skupnim imenom *V nebo* so steber s tremi loki, ki je usmerjen domov, v nebo.

O avtorju

Lojze Kozar ml. je bil rojen 1958 v Murski Soboti, otroštvo je preživel v Martinju. Po končanem študiju na Teološki fakulteti v Ljubljani in v Mariboru je deloval kot kaplan v Beltincih, Lendavi in Odrancih, kjer je leta 1991 kot župnik nadomestil prvega odranskega župnika, svojega strica Lojzeta Kozarja. Od leta 2015 opravlja službo generalnega vikarja Škofije Murska Sobota. Sodeluje tudi pri škofijskem postopku za beatifikacijo Božjega služabnika Alojzija Kozarja. Od leta 1988 je član uredniškega odbora zbornika *Stopinje*, ki ga ureja od 2000.

Izpod njegovega pisateljskega peresa:

Najlepši klas (2005), *Mučenec ob Muri* (2008), *V svetišču družine* (2008), *Legendarna pot* (2009), *Srebrno poletje* (2009), *Vsa moja ljubezen* (2010), *Dozoreli klas* (2015), *Pripovedi o Mariji* (2018), *Srebrni koraki* (2018), *Panonski cvetovi za Marijo* (2019), *Srebrni deček* (2020), *V imeni Očē* (2021), *Zlati pastir* (2021).

Napisal je tudi besedila duhovnih vsebin, ki so izšla v tiskani obliki:

Križev pot (Halasov) (2002, 2003, 2011, 2017), *Odprite vrata Kristusu* (2015), *Skupaj čez zlati most* (2018), *In vendar živimo – Križev pot Slovencev ob Muri* (2018), *Križev pot ob Kregarjevih freskah* (2019).

Odlomek iz knjige

Dobrodošlica

»Tvoja beseda je svetilka mojim nogam, luč na moji stezi.« Tako je donelo z vseh strani, ko se je župnik Kozar vrnil domov in delal prve korake skozi večna prostranstva.

Šel je, čeprav ni premikal nog. Bližal se je luči, čeprav je bil že ves ožarjen z njo in vanjo potopljen. Obdan je bil z množico nebeščanov, ki so mu prijazno prikimavali, se mu dobrohotno smehljali.

Z osrčja luči, blage in tople, so prihajale besede: »Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja!«

Besede so vstopale v srce in ga napolnjevale z nepopisno srečo. Besede so bile luč in v srcu je bila luč. Samo luč. Samo mir. Samo polnost vsega lepega in dobrega.

Množica je še naprej slavila Boga. Z besedami in brez njih. S pesmijo in lučjo. Iz te hvalnice so izstopile besede svetega škofa Avguščina, ki je spregovoril: »K sebi si nas ustvaril, Gospod, in nemirno je bilo naše srce, dokler se ni umirilo v tebi. Zdaj te ne neha slaviti.«

Besede niso izzvenele, preoblikovale so se v melodijo. Škof Anton Martin je začel peti in vsa množica je pritegnila:

»V nebesih sem doma, tu Jezus krono da, tu je moj pravi dom, tu večno srečen bom.«

Tudi Alojzij je prepeval. Njegova pesem je bila vesela hvalnica. Bila je neugasljiva luč. Bila je dopolnitev življenjske pesmi. Bila je osrečujoča večnost.

Beseda tvoja sveti mi,
je luč, ki nikdar ne zgori.
Beseda polni mi srce,
zahvaljen za darove vse.

(Stran 24)

Vsak je nekje doma. Vsak se nekje lepo počuti. Vsak se rad vrača tja, kjer je sprejet. Toda, kje je tak dom? Vsakemu domu navsezadnje nekaj manjka. Predvsem tista polnost, tista trajnost, ki človeku zagotavlja neminljivo srečo.

Kje smo torej doma? Kje je naš dom? Lahko rečem, da v hiši, v stanovanju, kjer prebivam, kjer so ob meni ljudje, ki jih imam rad. A ta dom ni vse. Že kar nekaj mojih ljudi so odpeljali iz doma in se niso več vrnili. Našli so nov dom, tistega, o katerem je blaženi škof Slomšek zapel v pesmi *V nebesih sem doma*. Mnogi ljudje so spoznali, da so naš pravi dom nebesa. Zato še noben človek ni doma, tudi če sedi v svojem stanovanju, v svojem ljubem domu.

O tej poti domov je razmišljal tudi Božji služabnik Alojzij Kozar. Zapisal je: »Ležim v travi za ogradcem in vsa lepota stvarstva se zliva vame. Zdaj vem, da se iz globin vsemirja vračam domov.«

(Stran 197)